

علی ساروی

۱

این زندگی رود
که به سینه دارم را
بازمزمه ی ستاره ای پرداخته و
باخود به گشت خواهم برد.
گشتی درآینه و گشتی در هوای سینه ی یار
با ابرهایی که پا به سن گذاشته و
آفتاب را پنهان کرده اند
برجغرافیای جنگل دور.
و من که بر یک علف نوزاد
به خواب خواهم برد
مژه گانم را.
از مه دور می شود و به رود می نگرد
چشمان مه نورد
و رود
که آینه ای ست
همراه سایه ها
در جنگل ابرها
خاموش می رود.
و چشم
که با آرامش برکه ها
خواهد آمیخت.
آه چه تاریک می کنی مرا
ای رود
میان دره ها و علف ها
که با تو آموختم
جلای الماس هایم را.

۲

به مه می سایم و
می خزم
با هر آن چه نامم را می خواند.
سرشار سنگ
سرشار نور ماه و
جغرافیای سینه ی دوست
گوش خوابانده
میان علف ها
در دره ها منم
با برخورد بادها
با بخت خویش
میان سایه ها
و این صدا
که از گوش هایم
جوان تر است.
زنگوله هاش
ناگاه می شود کاروان شب
آن جا که می رسد
زمزمه از گیسوان رود
به هم می خورند
بادها و خاطره ها
و می گذرد عمر
از هر چیز
تاریک
به مثل دره ها
صدا را بشنود
تا دوست
با چشم هایی گلگون
از راه بیاید و
مرا از قدم هایم جدا کند.